Met bont en blauwe kaak knikte de rekruut vastberaden.
Douriko ging als een machtige generaal, die de strijd van zijn leven voorbereidde, voor zijn troepen staan.

'Mannen, dat verdomde stuk kamelenstront kan niet ver zijn! Dit gaan we doen...'

Voordat de hoofdofficier zijn orders kon uitspreken, hoorden ze een ritselend geluid vanachter de struiken. Als één man draaiden ze zich naar het onmiskenbare geluid toe. Op het lichte gekabbel van de machtige Nijl en het getjilp van de duizenden krekels na was het muisstil.
De officier trok zijn sikkelzwaard, langzaam, uit zijn zijriem. Gedekt door vijf mannen sloop Douriko dichterbij het geluid. Hoe dichter ze kwamen, hoe duidelijker ze het geluid konden identificeren.

'Is dat gesnik, officier?' fluisterde een zenuwachtige bewaker over Douriko's schouder.
'Het is de moordenaar,' siste een wachter.
'Shh, geen woord!' beval de gespannen Nubische krijger, terwijl hij zich al levendig inbeeldde hoe hij de dief te lijf zou gaan.

Douriko deed een teken naar een van zijn mannen om het struikgewas weg te kappen.
Onder het wakend oog van de Nubiër, hakte de wachter de takken en planten in sneltempo weg.
Ondertussen fluisterden de andere mannen strijdkreten om hun kompaan op te peppen.
De wijze waarop de bewakers te werk gingen was intimiderend.
De verdachte zou zich snel overgeven, daarvan was Douriko overtuigd.
Plotseling hielden de mannen op met kappen.
Bijna simultaan trokken de lijfwachten zich terug.

Voor hen, net te ontwaren in het pikkedonker, zagen de mannen een klein gestalte. Dit was de moordenaar niet. Bevestiging van Amasis, die nog steeds niet kon praten, hadden ze niet nodig.
Het was een jongetje, een kind nog.
Een gebogen hoofd en tranen die als een waterval naar beneden

stroomden, waren zelfs voor de meest meedogenloze vechter een hartverscheurend tafereel. Nusers bewakers maakten een doorgang voor hun officier. Douriko stapte met veel machtsvertoon op de jongen af. Hij bukte zich bij het kind. Hij plaatste zijn lange wijsvinger onder de jongen zijn gezicht en tilde zijn kin op. Het kindje keek met een hopeloze blik recht in de officiers ogen.

'Kleine jongen, wat doe jij hier zo laat? Brengt een van mijn mannen je naar huis?'

De tedere manier waarop Douriko sprak was ongekend voor zijn manschappen. Onder zijn harde harnas school er toch iets zachtaardigs.

Het kind schudde neen en huilde alleen nog maar intenser. Douriko ging op een knie zitten en rustte zijn rechterhand op de schouder van het jongetje.

'Heb je iets gezien dat geen kind mocht zien? Je bent veilig bij ons.'

De jongen nam Douriko's hand vast, snikte luid en zei tussen het schokken en beven door:

'Mijn broers liggen daar! Ik weet wie het gedaan heeft!'

*